

1

Hannah

Hij weet niet eens dat ik besta.

Voor de zoveelste keer in drie kwartier keek ik zo onopvallend mogelijk naar Justin Kohl, die zo mooi is dat ik bijna geen adem kan halen. Al kan ik maar beter een ander bijvoeglijk naamwoord verzinnen, want volgens mijn vrienden houden mannen er niet van als je ze ‘mooi’ noemt.

Maar mijn god, het is de enige manier om zijn ruige trekken en gevoelige bruine ogen te beschrijven. Hij heeft vandaag een honkbalpetje op, maar ik weet wat eronder zit: dik donker haar, van dat zijdezacht uitziende haar waar je je vingers doorheen wilt halen.

In de vijf jaar sinds de verkrachting zijn er maar twee jongens geweest van wie mijn hart sneller ging kloppen.

De eerste heeft me gedumpt.

Deze ziet me gewoon niet staan.

Op het podium voor in de collegezaal is professor Tolbert bezig aan wat ik de Teleurstellingspreek ben gaan noemen. Het is de derde in zes weken tijd.

Wat een verrassing, zeventig procent van de studenten in deze groep heeft een onvoldoende voor het tussentijdse tentamen gehaald.

En ik? Ik ben de beste, maar om eerlijk te zijn was ik behoorlijk verrast toen ik die cirkel met de grote rode ‘9!’ op mijn tentamen zag. Ik had alleen maar een eindeloze stroom onzin neergekrabbed om het opgavenboekje te kunnen vullen.

Filosofische ethiek had een makkie moeten zijn. De docent die het vroeger gaf, deelde doodsimpele multiplechoicetoetsen uit en het afsluitende ‘examen’ bestond uit een persoonlijk essay waarin

je moest uitleggen hoe je op een bepaald moreel dilemma zou reageren.

Maar twee weken voor het begin van dit semester viel professor Lane opeens dood neer. Hartaanval. Ik heb gehoord dat zijn schoonmaker hem op de vloer van zijn badkamer heeft gevonden – in zijn nakie. Arme kerel.

Gelukkig (en ja, dat is puur sarcasme) bleek Pamela Tolbert bereid om de colleges van Lane over te nemen. Ze werkt nog niet zo lang op Briar University en is het soort docent dat wil dat je verbanden legt en een ‘dialogo aangaat’ met de leerstof. Als dit een film was, dan was ze een jonge, ambitieuze lerares op een school in een achterstandswijk die de grootste mislukkelingen zo weet te inspireren dat ze hun vuurwapens spontaan verruilen voor potloden en volgens de aftiteling uiteindelijk op Harvard zijn beland. Dat soort gelul. Instant-Oscar voor Hilary Swank.

Alleen is dit geen film en weet Tolbert uitsluitend haat bij haar studenten op te wekken. En ze lijkt echt niet te snappen waarom niemand in haar groep een uitblinker is.

Hint: omdat ze het soort vragen stelt waarover je verdomme een proefschrift kan schrijven.

‘Ik ben bereid om iedereen die lager dan een zes heeft gehaald opnieuw tentamen te laten doen.’

Die woordkeuze, ‘ik ben bereid’? Ja, vast. Ik heb gehoord dat ik-weet-niet-hoeveel studenten al bij hun studieadviseur over haar hebben geklaagd, dus ik vermoed dat het bestuur van Briar haar dwingt om iedereen een herkansing aan te bieden. Het staat niet zo fraai als de helft van de groep een bepaald vak niet haalt, zeker niet als het echt geen luie honden zijn. Neem nou Nell, die nu naast me zit te mokken. Doorgaans goed voor een dikke acht, maar ook zij is hiervoor gezakt.

‘Als je het tentamen opnieuw wilt doen, neem ik het gemiddelde van dit tentamen en je herkansing als eindcijfer. Als je de herkansing slechter maakt, blijft dit eerste cijfer staan,’ besluit Tolbert.

‘Niet te geloven dat je een negen hebt,’ fluistert Nell tegen me.

Ze is zo van streek dat ik een beetje medelijden met haar krijg.

We zijn geen dikke vriendinnen of zo, maar omdat we al sinds september naast elkaar zitten, is het niet meer dan logisch dat we elkaar beter hebben leren kennen. Ze doet de vooropleiding geneeskunde en ik weet dat ze uit een familie van echte strebers komt die haar door pek en veren zouden rollen als ze wisten dat ze gezakt is.

‘Ik snap het ook niet,’ fluister ik terug. ‘Echt, je moet eens lezen wat ik heb opgeschreven, dat slaat soms echt nergens op.’

‘Mag ik het lezen?’ Nu klinkt ze gretig. ‘Ik wil weleens weten waar de Tiran een negen voor geeft.’

‘Ik scan mijn antwoorden wel in, dan mail ik je ze vanavond,’ beloof ik haar.

Zodra Tolbert zegt dat we kunnen gaan, vult de collegezaal zich met geluiden die zo veel zeggen als ‘en nu als de sodemieter weg hier’. Laptops worden dichtgeklapt, schriften worden in rugzakken gepropt en studenten staan op van hun stoeltjes.

Justin Kohl blijft bij de deur staan om nog even met iemand te praten en mijn blik schiet als een kruisraket op hem af. Hij is mooi.

Heb ik al gezegd dat hij mooi is?

Ik kijk naar zijn knappe profiel en mijn handen worden klam. Hij is dit jaar nieuw op Briar, maar ik weet niet zeker waar hij eerst studeerde. Binnen de kortste keren was hij de beste *wide receiver* van het footballteam, maar is hij anders dan de andere sporters hier. Hij beent niet met zo’n arrogante smoel over de campus, met zo’n houding van ‘ik ben het allerbeste wat Briar ooit is overkomen’, en hij heeft niet elke dag een andere chick aan zijn arm. Hij loopt heus wel te lachen en geinen met zijn teamgenoten, maar hij heeft een intelligente, intense uitstraling die me het idee geeft dat hij verborgen kanten heeft. En daardoor wordt mijn verlangen om hem beter te leren kennen alleen maar groter.

Doorgaans moet ik niks van die sportgasten hebben, maar deze jongen heeft iets waardoor ik niet meer helder kan denken.

‘Je zit weer te staren.’

Nells plagende stem jaagt een blos naar mijn wangen. Ze heeft

me wel vaker zien kwijlen vanwege Justin en ze is een van de weinigen aan wie ik heb verteld dat ik gek op hem ben.

Allie, mijn huisgenote, weet het ook, maar mijn andere vrienden? Echt niet. Ik denk dat je ons het artistieke clubje kunt noemen, of misschien de emo's, want we hebben allemaal muziek of theater als hoofdvak. Afgezien van Allie, die sinds haar eerste jaar een knipperlichtrelatie heeft met een jongen die bij een dispuut zit, doen mijn vrienden niets liever dan de dure kakkers van Briar in de zeik nemen. Meestal doe ik daar niet aan mee (ik denk graag dat ik boven geroddel sta), maar zeg nou zelf... Die populaire gasten kunnen ontzettende eikels zijn.

Neem nou Garrett Graham, de andere topsporter in deze groep. Loopt rond alsof de hele wereld van hem is. En dat is misschien ook wel zo. Hij hoeft maar met zijn vingers te knippen of er verschijnt een gewillig meisje naast hem. Of er springt eentje op zijn schoot om haar tong in zijn keel te steken.

Vandaag ziet hij er trouwens niet bepaald uit als de grote held van de campus. Bijna iedereen is al weg, Tolbert ook, maar Garrett zit nog steeds aan zijn tafeltje, met zijn handen stevig rond de rand van zijn opgavenboekje geklemd.

Hij zal ook wel gezakt zijn, maar ik kan geen medelijden met hem hebben. Briar staat bekend om twee dingen, football en ijshockey, wat niet echt verbazingwekkend is omdat Massachusetts de thuisbasis is van de Patriots en de Bruins. De jongens die voor Briar spelen eindigen bijna allemaal als beroeps en krijgen tijdens hun studie hier alles op een presenteerblaadje aangereikt, ook goede cijfers.

Dus ja, het is misschien gemeen van me, maar ik voel een zeker leedvermaak omdat Tolbert de aanvoerder van ons ijshockeyteam net zo keihard laat zakken als alle anderen.

'Zullen we iets bij de Coffee Hut halen?' stelt Nell voor terwijl ze haar boeken bij elkaar pakt.

'Gaat niet, ik heb over twintig minuten repetitie.' Ik sta op, maar loop niet achter haar aan naar de deur. 'Ga maar alvast, ik moet nog even het rooster checken. Ik ben vergeten wanneer ik weer werkgroep heb.'

Nog een ‘voordeel’ van Tolberts regime: naast ons wekelijkse hoorcollege zijn we ook gedwongen om twee keer per week een halfuur lang werkcolleges te volgen. Gelukkig worden die gegeven door Dana, een onderzoeksassistente die al die eigenschappen heeft die bij Tolbert ontbreken. Zoals gevoel voor humor.

‘Goed,’ zegt Nell, ‘dan zie ik je later wel.’

‘Tot straks,’ roep ik haar achterna.

Justin hoort me roepen, blijft in de deuropening staan en draait zich om.

O. Mijn. God.

Ik kan de blos die naar mijn wangen schiet niet tegenhouden. Dit is de allereerste keer dat we oogcontact maken en ik weet niet wat ik moet doen. Hallo zeggen? Zwaaien? Glimlachen?

Ten slotte kies ik voor een knikje bij wijze van groet. Zo. Dat is cool en nonchalant, echt iets voor een derdejaars vol zelfvertrouwen.

Zijn mondhoek gaat in een flauw lachje omhoog en mijn hart slaat een slag over. We hebben zes weken lang dezelfde lucht in deze benauwde collegezaal ingeademd en nu ziet hij me eindelijk staan.

Was ik maar dapper genoeg om naar hem toe te gaan. Om te vragen of hij een kop koffie wil gaan drinken. Of mee uit eten. Of brunchen... Wacht even, brunchen lui van onze leeftijd eigenlijk wel?

Maar mijn voeten zitten vastgeplakt aan de glanzende lami-naatvloer.

Want ik ben een lafaard. Ja, ik schijt bagger. Ik ben veel te bang dat hij nee zegt en nog banger dat hij ja zegt.

Aan het begin van mijn studie ging het best goed met me. Ik had mijn trauma verwerkt, ik was niet langer voortdurend op mijn hoede. Ik was er klaar voor om weer te daten en dat deed ik ook. Ik ben met een paar jongens uit geweest, maar afgezien van Devon, mijn ex, gaven ze me niet dat tintelende gevoel dat Justin Kohl me wel geeft, en dat vind ik doodeng.

Stapje voor stapje.

Goed. Stapje voor stapje. Dat was het favoriete advies van mijn therapeute en ik kan niet ontkennen dat ik daar heel veel aan heb gehad. Richt je op de kleine overwinningen, zei Carole altijd.

Dus... de overwinning van vandaag... ik heb naar Justin geknikt en hij glimlachte naar me. Misschien kan ik bij het volgende hoorcollege teruglachen. En bij het college daarna misschien beginnen over koffie, een etentje of brunchen.

Ik haal diep adem en loop tussen de rijen tafeltjes door, terwijl ik me ondertussen vastklamp aan het gevoel dat ik een overwinning heb behaald, hoe piepklein die ook is.

Stapje voor stapje.

Garrett

Ik ben gezakt.

Ik ben godverdomme gezakt.

Vijftien jaar lang heeft Timothy Lane tienem uitgedeeld alsof het pepermuntjes waren, maar zodra ik me voor zijn college aanmeld, houdt dat hart van hem ermee op en zit ik met Pamela Tolbert opgescheept.

Het is nu officieel, dat mens is mijn aartsvijand. Alleen al door dat krullerige handschrift van haar, dat echt elke centimeter van de kantlijn van mijn tentamen vult, heb ik zin om de Hulk uit te hangen en dat boekje helemaal verrot te scheuren.

Voor mijn meeste vakken haal ik achten en negens, maar nu heb ik een twee voor filosofische ethiek. En omdat ik net een krappe voldoende voor Spaans heb gehaald is mijn algemene gemiddelde nu gezakt naar een zes min.

Ik moet gemiddeld een zes staan om te mogen ijshockeyen.

Normaal gesproken kost het me geen moeite om een dikke voldoende te staan. In tegenstelling tot wat veel lui denken ben ik geen domme spierbundel. Maar hé, het maakt me niet uit als ze dat denken. Zeker vrouwen mogen dat vinden. Die raken volgens mij best opgewonden van het idee van een grote luidruchtige hol-

bewoner die maar voor één ding geschikt is, maar omdat ik toch niet op zoek ben naar een serieuze relatie vind ik het prima als een chick alleen maar seks wil. Des te meer tijd heb ik voor mijn sport.

Maar als ik mijn gemiddelde niet ophaal, is er straks geen sport meer. Het ergste aan Briar? Dat de rector het allerbeste wil, op het sportveld én in de collegezaal. Op andere universiteiten zien ze bij hun sporters soms het een en ander door de vingers, maar Briar is van de zero tolerance.

Wat een schijtwijf, die Tolbert. Toen ik haar voor het college naar extra studiepunten vroeg, zei ze met dat nasale stemmetje van haar dat ik de werkcolleges moet volgen en naar de studiegroep moet gaan. Dat doe ik allebei al. Dus ja, tenzij ik een of ander genie kan inhuren dat zich als mij vermomt en deze herkansing voor me kan maken... ben ik zwaar de lul.

Mijn frustratie komt in een hoorbare kreun naar buiten en vanuit mijn ooghoeken zie ik iemand letterlijk opschrikken.

Ik schrik ook, want ik dacht dat ik hier in mijn eentje zat te zwelgen in zelfmedelijden. Maar die meid die altijd op de achterste rij zit, is nog niet weg en loopt nu door het middenpad naar het bureau van Tolbert.

Mandy?

Marty?

Ik weet niet meer hoe ze heet. Waarschijnlijk omdat ik nooit de moeite heb genomen om dat te vragen. Ze is wel leuk. Veel leuker dan ik dacht. Knap gezicht, donker haar, lekker lijf... Shit, waarom is dat lijf me nooit eerder opgevallen?

Maar het valt me nu wel op. Skinny jeans, een rond, strak kontje dat gewoon 'knijp hier eens in' roept, en een stel indrukwekkende tieten onder die trui met die V-hals. Ik heb alleen geen tijd om die aantrekkelijke eigenschappen uitgebreid te onderzoeken, want ze heeft gezien dat ik naar haar zit te kijken en er verschijnt een afkeurend trekje rond haar mond.

'Alles oké?' Ze kijkt me nadrukkelijk aan.

Ik mompel iets onverstaanbaars. Ik heb nu geen zin in een heel gesprek.

Ze trekt een donkere wenkbrauw op. ‘Sorry, was dat Engels?’

Ik verfrommel mijn tentamen tot een prop en schuif mijn stoel naar achteren. ‘Ik zei dat alles oké is.’

Zij pakt het klembord met het rooster van de werkcolleges en ik trek mijn trainingsjack met het logo van Briar aan. Dan stop ik mijn sneue tentamen in mijn rugzak en rits die dicht.

Het meisje met het donkere haar loopt terug naar het middenpad. Mona? Molly? De M klopt volgens mij wel, maar de rest is een raadsel. Ze heeft haar tentamen in haar hand, maar ik gluur er niet stiekem naar omdat ik aanneem dat ze net als iedereen gezakt is.

Ik laat haar passeren voordat ik het middenpad in stap. Ik zou liegen als ik zei dat ik dat doe omdat ik zo’n heer ben. Nee, ik laat haar voorgaan omdat ik dan nog een keer naar haar kont kan kijken. Het is namelijk zo’n lekkere kont dat twee keer kijken geen straf is. Pas nu ik achter haar aan naar de deur loop zie ik hoe klein ze is. Ik sta een tree hoger, maar ik kijk boven op haar kruin.

Vlak voor de deur struikelt ze spontaan en de boeken vallen uit haar handen op de vloer. ‘Shit. Ik ben altijd zo onhandig.’

Ze gaat op haar knieën zitten en ik doe hetzelfde, want in tegenstelling tot wat ik eerder beweerde kan ik best een heer zijn. Haar helpen om haar boeken op te rapen valt daar ook onder.

‘O, dat hoeft niet. Ik red me wel,’ zegt ze beslist.

Maar ik heb haar tentamen al opgeraapt en mijn mond valt open. ‘Godskolere, je hebt een negen?’

Ze laat een schamper lachje zien. ‘Niet te geloven, hè? Ik was er zeker van dat ik gezakt was.’

‘Holy shit.’ Het voelt alsof Stephen Hawking in eigen persoon de geheimen van het universum als een wortel voor mijn neus houdt. ‘Mag ik je antwoorden zien?’

Haar wenkbrauwen gaan weer omhoog. ‘Vind je dat niet een beetje brutaal? We kennen elkaar niet eens.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Ik vraag niet of je je wilt uitkleden, schat. Ik wil alleen even je tentamen zien.’

‘Schát? Wacht, brutaal klopt niet. Arrogant is hier het juiste woord.’

‘Wat moet ik dan zeggen? Juffrouw? Mevrouw? Ik wil je best bij je naam noemen, maar ik weet niet hoe je heet.’

‘Natuurlijk weet je dat niet.’ Ze slaakt een zucht. ‘Ik heet Hannah.’ Ze laat even een veelbetekenende stilte vallen. ‘Gárrrett.’

Oké, ik zat er dus he-le-maal naast met die M.

En het ontgaat me niet dat ze mijn naam nadrukkelijk uitspreekt, zo van: ha, ik weet dus wel hoe jij heet, lul.

Ze raapt de rest van haar boeken op en komt overeind, maar ik geef haar tentamen niet terug. Ik ga ook staan en blader door het boekje. Nu ik mijn blik snel over haar antwoorden laat gaan, voel ik me nog beroerder, want als Tolbert zulke analyses verwacht, ben ik inderdaad de lul. Er is een reden dat ik geschiedenis als hoofdvak heb. Ik doe aan feiten. Zwart en wit. Deze persoon heeft toen dit gedaan en dit was het resultaat.

Hannah is komen aanzetten met allerlei theoretische shit en heeft beschreven hoe filosofen zouden reageren op de verschillende morele dilemma’s.

‘Dank je.’ Ik geef haar het boekje terug en haak dan mijn duimen door de lussen van mijn jeans. ‘Hé, hoor eens, zou je misschien... Heb je zin om...’ Ik haal mijn schouders op. ‘Je weet wel.’

Haar lippen trillen, alsof ze haar lachen probeert in te houden. ‘Nee, ik weet niet.’

Ik slaak een zucht. ‘Zou je me bijles willen geven?’

De blik in haar groene ogen – het donkerste groen dat ik ooit heb gezien, omringd door dikke zwarte wimpers – verandert binnen een paar tellen van verbaasd in sceptisch.

‘Ik betaal je er natuurlijk voor,’ voeg ik er snel aan toe.

‘O. Eh. Ja, dat lijkt me logisch. Maar...’ Ze schudt haar hoofd. ‘Sorry, dat gaat niet.’

Ik onderdruk mijn teleurstelling. ‘Toe, doe me een lol. Ik moet die herkansing halen, want mijn gemiddelde is nu echt ruk. Alsjeblieft?’ Ik glimlach naar haar, compleet met kuiltjes in mijn wangen. Daar smelten dames altijd van.

‘Werkt dat meestal?’ vraagt ze nieuwsgierig.

‘Wat?’

‘Die zogenaamd vertederende jongensachtige lach... Krijg je daardoor eerder je zin?’

‘Altijd,’ zeg ik zonder aarzelen.

‘Bijna altijd,’ verbetert ze. ‘Hoor eens, het spijt me, maar ik heb er echt geen tijd voor. Het is al moeilijk genoeg om studie en werk te combineren, en zeker met de wintershowcase kom ik tijd tekort.’

‘Wintershowcase?’ vraag ik niet-begrijpend.

‘Dat vergat ik even. Als het niet met ijshockey te maken heeft, verschijnt het niet op je radar.’

‘Wie is er nu arrogant? Je kent me niet eens.’

Een korte stilte, en dan zucht ze. ‘Mijn hoofdvak is muziek. En de kunstfaculteit organiseert elk jaar twee grote uitvoeringen, in de winter en in het voorjaar. De winnaar krijgt een beurs van vijfduizend dollar. Het is een erg belangrijk evenement. Er komen grote namen uit de kunstwereld vanuit het hele land hiernaartoe. Vertegenwoordigers, platenbazen, talentscouts. Dus hoe graag ik je ook zou willen helpen—’

‘Je doet het niet,’ zeg ik grommend. ‘Je kijkt alsof je niet eens met me wil praten.’

Ze haalt even betrappt haar schouders op en dat is ontzettend irritant. ‘Ik heb nu een repetitie. Het spijt me dat je voor dit vak gaat zakken, maar je bent zeker niet de enige. Misschien verzacht dat de pijn een beetje.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Jij zakt niet.’

‘Ik kan er ook niks aan doen dat Tolbert mijn gezever slikt. Het is een gave.’

‘Nou, dat wil ik ook leren. Toe, meesteres, leer me hoe ik moet zeveren.’ Ik wil me op mijn knieën laten vallen en flink gaan smeken, maar ze loopt al naar de deur.

‘Je weet dat er een studiegroep is, hè? Ik kan je het nummer geven—’

‘Daar zit ik al bij,’ mompel ik.

‘O. Nou, verder kan ik niet veel voor je doen. Succes met de herkansing. Schát.’

Ze loopt snel naar buiten en ik kijk haar gefrustreerd na. Niet te

geloven. De meeste meiden hier zouden een moord doen om mij te mogen helpen, maar zij? Gaat ervandoor alsof ik haar vroeg een kat de nek om te draaien als een offer aan Satan.

En nu ben ik weer wat ik was voordat Hannah-niet-met-een-M me dat kleine beetje hoop gaf.

Echt zwaar de lul.